

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

Prescripțiunea acțiunilor derivate din cambii, de d-l C. N. Toneanu;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. II: Ion Popescu cu Zoe și D. Stănescu și alții, (vânzare imobiliară);

Curtea de apel Iași, s. II: Casa Ieschek & C-rie cu Ion și Ilie G. Ciolac și altul;

Judecătoria ocol. Bechet (Dolj): Niță G. Dumitrașcu, contestație la executarea mandatului de executare, cu o Adnotație de d-l S. Scriban;

Art. 74 și 94 din L. J. P. de d-l I. Mănescu.

Bibliografie.

Prescripțiunea acțiunilor derivate din cambii

Codul nostru comercial, prin art. 949 No. 2, prevede un termen de 5 ani pentru *prescripțiunea acțiunilor ce derivă din cambii*.

Ce trebuie să dicem însă de prescripțiunea acțiunilor care rezultă dintr-o hotărîre judecătorească, lucru judecat, pronunțată în materie cambiară?

Ce trebuie să dicem asemenea și de acțiunile începute și delăsate, relative la cambii?

Toate aceste acțiuni se prescriu tot prin 5 ani, sau trebuie să aplicăm în această privință regulile Codicelui civil și anume dispozițiunile art. 1890 pentru hotărîrile definitive și 1891 pentru instanțele începute și delăsate?

I. Să examinăm prescripțiunea care rezultă din *actio judicati*. Cestiunea este foarte desbătută în doctrina și jurisprudența italiană.

Cei ce susțin că prescripțiunea lucrului judecat în materia cambiară, trebuie căutată numai în codicele comercial, cea mai mare parte, pentru ca să fie logică, ajung la conclusia că trebuie să aplicăm prescripția prevădută de art. 949 al. 2, adică 5 ani, fiind-că raportul dintre debitor și creditor este basat pe presumpția de liberațiune a debitorului prin inacțiunea creditorului, această presumpție subsistând încă și în urma sentinței sau decisiunii definitive.

Cu toate acestea, profesorul Vidari și eminentul autor italian de drept comercial, diferă în concludsiunile sale și aplică în acest cas prescripția ordinară de 10 ani prevădută de art. 917 it. (rom. 947). «Lăsată să continue procedura până la fine, fiind-că aci ar fi novațiune, și față cu debitorul

contra căruia s'a procedat, cauzei datoriei ce derivă mai întâiu din cambie, s'ar substitui apoi cauza datoriei ce derivă din sentință; ast-fel, contra acesteia nu ar putea decurge de cât prescripția ordinară comercială de 10 ani»⁽¹⁾. Care este rațiunea de a se aplica altă prescripțiune *lucrului judecat* în materia cambiară, de cât cea de 5 ani, care se aplică acțiunii cambiare înainte de judecată? Insuși Vidari vede că e o diferență între acțiunea lucrului judecat în materia cambiară și acțiunea care se prescrie în 5 ani conform art. 949 al. 2; că lucru judecat, după cum se exprimă însuși, este un fel de novațiune, este un titlu nou care se substitue celui vechiu, și e mai logic când susține că se aplică prescripția ordinară comercială de 10 ani. Negreșit că ar fi fost și mai logic când ar fi conchis că se aplică prescripția de drept comun civil, din momentul ce nu admite prescripția cambiară de 5 ani și la lucru judecat, fiind-că atunci când legea comercială nu prevede o prescripție pentru lucru judecat, conform art. 1, aplicăm codicele civil; afară de aceasta, dacă titlul substituit cambiei, sentința, este un titlu de drept civil, urmează să aplicăm dreptul civil, adică art. 1890, deci 30 ani.

Unanimitatea însă aproape, a jurisprudenței și doctrinei au admis în acest cas prescripția de 30 ani pentru sentințele sau decisiunile care condamnă chiar pentru obligațiunile comerciale sau cambiare. Și iată argumentele pentru care se admite această opinie.

1° Ori ce fapt în sens juridic, dă viață unui drept, din care se naște acțiunea, pe care o recunoaște judecătorul; deci pentru această judecată care intrerupe prescripția, și se termină cu decisiunea, care concretizează acțiunea și o stinge, nu se mai poate vorbi de prescripțiune. Din sentință, naște o altă acțiune de cât aceia căreia i se substitue: *actio judicati*, care servă nu de a recunoaște dreptul ci a obține prin execuțiune îndeplinirea dreptului, concedându-se printr'insa *drepturi noi și deosebite*. Aceste 2 acțiuni sunt deosebite, pentru că au origină deosebite, una are ca origină un fapt privat: contractul său quasi contractul, delictul său quasi delictul; iar alta un act public, al judecătorului: sentința; mai sunt deosebite, pentru că au și scopuri deosebite, pentru că cu acțiunea cambiară se obține recunoașterea dreptului; cu sentința se obține satisfacerea dreptului, executarea lui. Apoi și

(1) Vidari, VII, No. 7221, parte secunda.

drepturile ce rezultă din aceste 2 situațiuni sunt diferite; ast-fel sentințele acordă, de și n'au fost consimțite mai înainte, ipoteca judecătorească asupra bunurilor debitorului (art. 1970 Cod. civ. Italian ; ceea-ce la noi nu există, dar argumentul 'l adoptăm, fiind-că noi am copiat ad literam codicile comerciale în această privință) și prescripția de 30 ani chiar pentru cea mai scurtă prescripțiune pe care legea o acordă acțiunilor, *ex contractu*, făcând ast-fel prin lucrul judecat, mai puțin incert titlul, ca ne mai fiind rațiune în acest cas pentru scurtele prescripții.

2° Atari reguli generale de drept civil, nefiind în Codicele comercial, conform art. 1, ele sunt aplicabile și în cauzele comerciale; și aceasta rezultă din însuși coprinsul legii, de oare-ce atât în cazul în care se decide că sentința este declarativă iar nu atributivă de drepturi, cât și în cazul în care se decide că este și una și alta, precum și în cazul *ipotecei judiciare* (la italieni) e cert că ea nu va mai fi un act comercial, nu numai, pentru că *non originem iudici spectandum, sed ipsum iudicati veluti obligationem*, dar și pentru că nu este și nu poate fi coprinsă nici anume, nici prin prescripțiune, între actele de comerț indicate în art. 3 Cod com., pentru care motiv nu poate să se aplice ei și acțiunilor ce derivă din ea art. 915 (947 român), care privește acțiunile cari derivă din acte cari sunt comerciale chiar numai pentru una din părți, ceea ce nu poate fi de cât pentru acțiunea *ex contractu* iar nu pentru *actio iudicati*, lucru care rezultă și mai mult din toate articolele care urmează articolului 915 (947 rom.) cari determinând momentul în care prescripția începe, vorbesc tot-d'a-una de contract, fără a vorbi de sentință.

3° Sentința e un nou titlu, dacă e de condamnare produce o nouă legătură juridică și o nouă acțiune este, care o guvernează: *acțiunea lucrului judecat*; iar dacă a fost de absolvire produce *exceptiunea lucrului judecat*; *actio iudicati* și *exceptio rei iudicati* și au fundamentul în vechiul drept comun, ele nu sunt sancționate în mod expres într-o dispoziție de lege, ci au fundamentul în principiile generale de drept. În speță dreptul la plată în puterea acțiunii cambiale este transformat prin lege; sentința dă un drept la plată, care nu e cel anterior, ci un titlu nou, sentința dă viața acțiunii lucrului judecat. Această acțiune nu mai are, cum s'a zis, fundamentul său în acțiunea cambiara, în materie comercială, de care se ocupă art. 917: (949 român), ci se fondează pe sentință și în această nu trebuie să mai căutăm să vedem dacă a avut de obiect materia comercială. Ea e opera întregă a judecătorului, un act solemn, public, care intră în dreptul civil, fără ca să mai aibă aface cu materia care i-a dat ocaziune a se produce. Și atât e de adevărat aceasta, că în contestațiunile asupra execuțiunii sentinței nu se mai ține cont de tribunalul care a pronunțat-o, dacă este sau nu tribunalul de comerț care a dat-o, ci executarea se cere tribunalului civil. Apoi ne uităm la substanța sentinței, la titlul nou care a dat naștere acțiunii lucrului judecat, și de aceasta nu se vorbește în art. 915 (947 român); nu e zis expres în art. 2135 (1890 rom.), însă e o acțiune de drept civil, născută din sentință și ca toate acțiunile de drept comun civil, trebuie să fie prescrise nu prin 10

ani ca începută din materia comercială ci de 30 ani ca acțiune de drept civil cari toate sunt regulate de art. 2135 C. c. it. (1890 civ. rom.).

4° Sentința fiind un nou titlu, independent de natura acțiunii originale, ea nu se mai poate prescrie după codicile comerciale, care atât este în vigoare întru cât are viața acțiunea cambială, și e stabilită tocmai pentru a determina durata ei. O dată stinsă prin efectul lucrului judecat, efectele acțiunii schimbare nu mai există și printre aceste efecte este și prescripția relativă. Să nu se zică că sentința nu este atributivă de drepturi ci numai declarativă, nici că sentința nu aduce novațiunea primei obligațiuni, nici că alterează natura acesteia, pentru a deduce de aci aplicarea tuturor consecințelor inerente acestei naturi; căci dacă sentința nu atribue ci declară dreptul, îl declară așa, în cât numai poate fi pus în discuțiune, pentru că 'l afirmă și 'l certifică în mod așa că se substitue ea, sentința, titlului originar, formând numai un titlu executiv. Dacă nu aduce novațiunea primei obligațiuni în sensul ca să fie substituit un alt creditor sau debitor în sensul art. 1237 C. civ. it. (1092 rom.) este însă un fapt cert, că sentința trecută în stare de lucru judecat se substitue titlului precedent care forma baza dreptului recunoscut și declarat de ea, și dă părții: *actio iudicati*, pentru a o executa cu toate mijloacele coercitive consimțite de lege. Deci, prin efectul sentinței, dacă rămâne neschimbată obligația primitivă, rămân însă schimbate în substanță efectele, cari sunt regulate după dreptul comun civil deci nu se poate admite de cât prescripția de 30 ani conform art. 2135 (rom. 1890) C. civ.

Iată argumentele aproape toate, expuse de diferitele Curți italiene și cari decid aproape în unanimitate în acest sens cestiunea ce ne preocupă și negreșit că și noi trebuie să admitem aceeași opiniune (?).

II. Să venim acum la a doua cestiune și adică dacă instanțele începute și delăsate se prescriu ca și acțiunile schimbare pentru care au fost începute, adică prin 5 ani sau se prescriu prin 30 ani conform regulilor de drept civil și anume art. 1891?

S'a susținut că atât jurisprudența cât și doctrina recunosc că din cauza naturei speciale a cambiei caracterisată prin urgența rezolvărei și liquidărei drepturilor ce decurg din ea, exercițiul dreptului cambial sub raportul prescripțiunii nu poate suferi în lipsă de text expres o modificare în privința termenului de prescripțiune, prin aplicarea regulilor generale ale dreptului comun, edictate pentru pricinile ce nu cer o excepțională celeritate. Că vechiul adagiū «*actiones quae tempore pereunt semel inclusae iudicio salve permanent*» nu și are aplicația în legislața noastră, care prin art. 1891 C. civ. admite expres prescripția chiar în acest cas, dar cu termen de 30 ani, că acest articol ar fi inoperant când e vorba de acțiunea cambială începută și declarată, fiind-că în acțiunea creditorului care

(2) Cas. Torino 12 Noembrie 1897: *Dir. com.* 1893, vol. XVI, col. III; — Idem 15 Ianuarie 1897. *Foro-Ital.* 1897, I, 864; — Cas. Roma, 6 Febr. 1899: *Dir. com.*, 1899, XVII, col. 497; — Ap. Catania 2 Iulie 1900: *Dir. com.*, XVIII, col. 811; — Ap. Bologna, 4 Febr. 1901: *Dir. com.*, XIX, col. 246; — Ap. Genova, 9 Aprilie, 1 97, *Dir. com.*, XV, col. 601; — Idem, 23 Iunie, 1896, D. C. XIV, col. 783 etc.

a abandonat instanța, socotit de la această dată, constituie o presumpțiune de liberațiune și fiind că situația juridică între creditor și debitorul cambial continuă a fi aceeași și în cursul judecăței, ar fi evident că cauza stingerei dreptului celui întâi prin inacțiune să și producă aceleași efecte, adică stingerea acțiunii cambiale prin curgere tot de 5 ani socotit de la cel din urmă act de procedură (3).

Nu se poate admite însă o asemenea opinie, în sistemul codicelui nostru comercial, căci tocmai în lipsa unui text special conform art. 1 C. com. dreptul comun se aplică și prin urmare art. 1891, care prevede clar că instanțele începute și delăsate se prescriu prin 30 de ani socoliți de la cel din urmă act de procedură ori cari ar fi termenul de prescripție al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe. Acest articol nu există în Codul Napoleon și se discută acolo când e vorba de aceste instanțe dacă li se aplică termenul de prescripție de 30 ani prevădută de art. 2262 (1890 român) sau principiul «*actiones quae tempore pereunt semel inclusae iudicio salve permanent*» căci se dice: art. 2262 vorbește de acțiuni, și instanțele nu sunt acțiuni; însă se răspunde și jurisprudența este fixată că cuvântul *acțiune* în sensul articolului 2262 fr. este sinonim cu *drept*, și trebuie să se interpreteze așa fiind-că nu se poate admite că legiuitorul a lăsat oare-care drepturi în afară de legea universală a prescripției care este de regulă 30 de ani (4). Acest articol 1891 nu există nici la italieni. Legiuitorul român prin el a prevădută expres prescripția instanțelor începute și delăsate, edictând un termen de prescripție unic de 30 ani, pentru toate instanțele începute și delăsate ori-cât de scurt ar fi fost termenul de prescripție în acțiunile în virtutea cărora s'a angajat instanța, fără însă ca prin aceasta să schimbe natura acțiunilor în virtutea cărora creditorii au lucrat în justiție, regulând numai în mod uniform printr'o dispoziție generală prescripția tuturilor instanțelor începute. Că este ast-fel, se poate vedea din art. 1903 și 1904 al. 2 C. civ. care prevăd că se prescrie prin 6 luni *acțiunea neguțătorilor pentru mărfurile ce vënd la particulari cari nu sunt neguțători*; iată dar o acțiune comercială pentru una din părți, și totuși instanța începută în virtutea unei asemenea acțiuni conf. art. 1891 se prescrie prin 30 ani, fără ca prin aceasta să se schimbe natura acțiunii, ci aceasta va să dică că se uniformizează numai prescripțiunea tuturilor instanțelor (5).

Dar dacă observăm bine dispozițiunile Cod. comercial, vedem că acest codice nici nu ne permite a nu aplica principiile de drept comun în materie de prescripția instanțelor începute, chiar în virtutea unor acțiuni comerciale, căci art. 946 al. 2 este categoric: «*Intreruperea prescripțiunii se regulează după dispozițiunile codicelui civil*», deci trebuie să aplicăm nu numai dispozițiunile relative la modul de întrerupere și efectele întreruperii, ci și la prescripțiunea instanței întreruptive, fiind-că codicele nostru civil, spre deosebire de codicele *frances* și *italian* are și dispozițiune clară

în privința prescripțiunii instanțelor cari întrerup această prescripțiune, art. 1891, «*ori-care ar fi termenul de prescripție al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe*» ceea-ce va să dică în alți termeni: «*or-care ar fi natura acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe*», adică chiar comercială de ar fi precum e cazul al. 2 art. 1904 Cod civ.

Intreruperea prescripțiunilor se face conform Codului civil, prin angajarea instanței, și această angajare odată părăsită, ea se prescrie prin 30 ani tot conform dreptului civil fiind-că de ori-ce natură ar fi acțiunea chiar comercială, întreruperea prescripției fiind o acțiune de drept civil (947 al. 2) dreptul civil trebuie să i se aplice și în ceea-ce privește prescripția ei. Afară de aceasta, în dreptul comercial nu este nimic prevădută în privința prescripției instanței delăsate, și în privința prescripției se aplică regula generală, ori de câte ori nu este o excepție prevădută, și această excepție nu o vedem în art. 949 C. com. Deci trebuie aplicată prescripția de 30 ani din art. 1891 C. civ.

G. N. Toneanu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, Secția II

Audiența de la 12 Iunie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ion Popescu cu Zoe și D. Stănescu, Ion I. Boboiceanu, Grigoriță Petroviță, Gheorghe I. Donciu, Mihail I. Marcovici și G. V. Popescu

Urmărire imobiliară. — Tabloă de ordinea creditorilor. — Data lui. — Neregularități. — Unde trebuiesc invocate. — Licitatie. — Concurență. — Concurenți serioși sau persoane interpuse. — Aprecieri suverană a tribunalului. — Urmărirea averii soțului de către debitorii săi. — Soție având creanță dotală în imobilul urmărit. — Dacă soțul trebuie citat și în calitate de soț. — Revindere în socoteala adjudecatarului ce n'a depus prețul. — Termen de adjudecare. — (Art. 506, 509, 542 și 554 din Pr. civ.; art. 1242 și 1281 din Codul civil).

1. *Neregularitățile săvârșite de tribunal relative la data tabloului de ordine a creditorilor trebuiesc invocate la tribunal neputând fi propuse d'a dreptul la Curtea de casație.*

2. *Tribunalul urmăritor este suveran să aprecieze dacă un concurent ce se presintă la licitație este un concurent serios sau o persoană interpusă, arătând însă temeiurile din care deduce acest fapt.*

3. *Când se urmărește silit averea soțului, avere în care și soția sa se găsește creditoare cu creanța sa dotală, în asemenea condițiuni soțul numai poate fi citat și în calitate de soț pentru a da autorizație soției sale de a sta în instanță și de a apăra interesele soției la o urmărire în care el figurează ca debitor al soției și în care deci are interese contrarii.*

4. *În cas de revindere în socoteala adjudecatarului ce n'a depus prețul, termenul adjudecării nu poate fi mai scurt de 20 zile, nici mai lung de 60 zile, din ziua publicațiilor.*

Decisiunea 232/902. — Respins recursul făcut de Ion Popescu contra ordonanței de adjudecare a trib. Mehedinți cu No. 149/902, în proces cu Zoe și D. Stănescu și alții.

(3) Th. Popescu-Cudalbu: Opinia minorității Trib. Iași s. II din 26 Sept. 1902, *Curierul Judiciar* No. 4, 1903, p. 28; — Idem, Grig. Maniu, adnotație, *ibidem*.

(4) Laurent XXXII, No. 375.

(5) Trib. Iași s. II, 26 Sept. 1902, majoritate: *Curierul Judiciar*, 1903, No. 4, p. 47.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi;

Pe d-nii avocați Em. Porumbaru, D. Comșa, P. Bors și Kiriac din partea recurentului I. Popescu, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Vasile Lascar și C. G. Georgescu din partea intimatilor, în combateri.

Deliberând,**Asupra mijlocului I de casare :**

«Violarea art. 95 Pr. civ. și a dreptului de apărare. Eram chemat ca prim adjudecatar, deci ca parte, și nu mi s'a acordat de loc cuvântul asupra incidentului ridicat de creditorul urmăritor pentru respingerea unicului concurrent ce se presintase, afară de creditorul G. Donciu.»

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului din care rezultă că după cererea creditoarei Zoe Stănescu, Tribunalul din Mehedinți, pe temeiul unei creanțe ipotecare executorii, a scos în vânzare prin licitațiune publică moșia ipotecată, proprietatea pârâtului Boboceanu și după îndeplinirea formelor vîndărei și revîndărei în compt, acea moșie a fost definitiv adjudecată asupra pârâtului G. I. Donciu, care depunând prețul în modul arătat de Tribunal, a obținut ordonanța de adjudecare în contra căreia se face recurs de către I. Popescu primul adjudecatar, pe comptul căruia s'a revîndut ;

Considerând că se constată că cu ocazia revînderii în compt, creditoarea urmăritoare s'a opus a se primi ca concurrent C. V. Popescu, care se presinta ca cesionar al creanței fostului adjudecatar, incident la care, constată Tribunalul, că recurentul și cele alte părți nu au avut nimic de obiectat ;

Că întru cât recurentul nu a combătut la Tribunal acel incident, nu se poate plînge de violarea dreptului de apărare, de oare ce nu se dovedesce că densus ar fi cerut cuvântul iar Tribunalul i-l-ar fi refuzat.

Că prin urmare mijlocul de casare este inexact în fapt și neîntemeiat.

Asupra mijlocului al III :

«Exces de putere și violarea art. 506 bis Pr. civ., tabloul de ordinea creditorilor avea data de 1 August. Cum vîndărea era fixată la 4 Septembrie și cum s'ar fi putut cere anularea urmării pe motiv că nu s'a respectat cele două luni de la facerea tabloului și până la vîndare s'a ras după tablou în mod evident 1 August înlocuindu-se cu 28 Iunie.— Pentru ca să dea o aparență vîndărei acestei din urmă date, s'a pus în dosar și o adresă a supleantului prin care înaintează tabloul tot cu data de 28 Iunie. Cum însă această adresă fiind scrisă pe o coală avea o foaie corespondentă în dosar care trebuia numerotată și această adresă fiind introdusă fila corespondentă nu se putea numerota la ordine, s'a tăiat din foaia precedentă jumătatea coalei pentru ca să se poată da număr foaiei corespondentă adresei.— Acest motiv e de ordine publică și se poate invoca pentru prima oară înaintea Inaltei Curți, fiind-că chiar de nu s'ar admite că asemenea termene sunt de ordine publică—totuși atunci când e la mijloc o alterare *proxima doli*, pe care atât debitorul cât și eu care eram creditor am putut să nu observăm la timp procedura care e rezultatul unui asemenea dol, trebuie anulată după cererea oricui și ori-când pentru că e în interesul Societății ca nimeni să nu poată profita de rezultatul unui delict.»

Considerând că se constată din lucrările aflate la dosar că tabloul de ordinea creditorilor poartă data de 28 Iunie 1901, dată ce o are și adresa judecătorului comisar, cu care înaintează tabloul tribunalului, iar primul termen de vîndare a fost la 4 Septembrie 1901 așa că tabloul se găsește făcut în termen ;

Considerând că de alt-fel, ori-care ar fi neregularitățile săvârșite de Tribunal relative la data tabloului de ordine, ele nefiind invocate la Tribunal, nu pot fi propuse d'ra dreptul la Curtea de casație ;

Că prin urmare, din ambele puncte de vedere motivul este neîntemeiat.

Asupra mijlocului al IV de casare :

«Exces de putere și nemotivare.— Tribunalul din Mehedinți

excludend de la licitațiunea ținută în comptul meu pe d-l C. Popescu căruia i cedasem prin un act anterior drepturile mele de creditor ipotecar asupra imobilului urmărit fără a arăta în mod precis cauza legală a acestei excluderi, a creat incapacități neprevăzute de lege și a restrâns în mod arbitrar numărul concurenților, cauzându-mi ast-fel un prejudiciu ireparabil și comițind un vedit exces de putere.— Tribunalul pronunță în același timp și o hotărâre nemotivată, ne arătând faptele și motivele pe care se întemeiază pentru a conchide în același timp la existență în persoana concurrentului exclus a două incapacități legale cu totul deosebite între dênsele.»

Considerând că Tribunalul pentru a înlătura dintre concurenți pe C. Popescu, cu ocazia revînderii în compt, constată și declară pe temeiul dreptului de apreciere acordat de art. 542 din Procedura civilă că C. Popescu era o persoană interpusă arătând anume și considerațiunile din care deduce acest fapt ;

Că prin urmare, nu i se poate imputa Tribunalului vre un exces de putere în această privință ; iar decisiunea sa este suficient motivată ;

Că prin urmare și acest motiv este neîntemeiat.

Asupra mijlocului al V :

«Violarea art. 509 Pr. civ. comb. cu art. 1242 și 1241 Cod civ. printre creditorii ipotecari ai imobilului urmărit figurează și d-na Grigorița I. Boboceanu, soția debitorului, pentru creanța sa dotală de 12063 lei și pentru care avea luată inscripția ipotecii sale legale conform art. 1281 Cod. civil.— Din toate actele de procedură se constată că a fost citat ca creditor numai d-na Grigorița Boboceanu și soțul pentru a i da autorisare.— Cum însă în conformitate cu dispozițiunile art. 1242 din Cod. civil numai soțul are calitatea de a reprezenta pe soție în tot ce privește drepturile sale dotale ; din împrejurarea că soțul n'a fost citat nici pentru autorisare și nici în calitate de creditor legal și reprezentant al soției în această urmărire, rezultă că s'a violat dispozițiunile art. 509 Pr. civ. și 1242 Cod. civil, care fiind de ordine publică pot fi propuse pentru prima oară în casațiune, mai ales că soțul n'a fost citat și n'a figurat în această calitate și poate fi invocat de ori-ce creditor interesat pentru sporirea concurenței și în consecință salvagardarea creanței sale.»

Considerând că rezultă din lucrările aflate în dosar că ceea-ce se urmărea era însăși averea soțului I. Boboceanu, avere în care soția se găsea creditoare cu creanța sa dotală ;

Că în asemenea condițiuni, Boboceanu nu mai putea fi citat și ca soț pentru autorisația soției sale de a asista și de a apăra interesele soției, la o urmărire în care el figurează ca debitor al soției și în care avea interese contrarii ;

Că de aceea, motivul de casare are a fi respins ca neîntemeiat.

Asupra mijlocului al VII-lea :

«Violarea dispozițiunilor art. 510, 535, 537 comb. cu art. 512 Pr. civ. întru cât se constată din procese verbale că afișarea afișurilor și publicațiilor la tribunal, ușa primăriei și la localitate, că nu s'a respectat termenul legal pentru vînzare prescris de sus citatele articole la adjudecarea provisorie.»

Considerând că după dispozițiunile art. 554 din Pr. civ., în cas de revîndere în compt, termenul adjudecării nu poate fi mai scurt de 20 zile nici mai lung de 60 zile din ziua publicațiilor ;

Considerând că în speță publicațiunile de vînzare atât în jurnalul oficial cât și debitorului, și fostului adjudecatar, au fost făcute în zilele de 15, 17 și 22 Noembrie 1901, iar vînzarea s'a efectuat la 18 Decembrie, adică în termenul prescris de art. 554 din Procedura civilă, așa că motivul de casare este neexact în fapt ;

Considerând că în cât privește motivul al II-lea din petițiunea de recurs, cât și al VI din cele depuse astăzi, recurentul prin apărătorii săi a renunțat a le susține.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 24 Iunie 1902

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Casa Ieschek et C-ie cu Ion G. Ciolac și alții

Decisia No. 107

Obligațiuni. — Gagiū. — Creditor. — Debitor. — Patrimoniul debitorului. — Asociație. — Coasociat urmărit de un creditor al său. — Urmărirea părții sale din beneficiū. — Dacă se poate urmări această parte. — Dacă creditorul ce o urmărește intră în administrația asociației. — (Art. 1519, 1718 și 1825 din Codul civil; art. 150 și 494 din Pr. civilă).

1. *Intregul patrimoniū al debitorului constituind gagiul comun al creditorilor săi, urmează că un creditor poate urmări și vinde partea de profit ce un debitor al său ar avea într'o asociație, cu toate că, dupe art. 1825 din Codul civil și art. 494 din Proc. civilă, partea indivisă a unui comoștenitor său asociat nu poate fi urmărită mai nainte de a se face împărțea, însă aceste articole se referă la imobile, și chiar dacă s'ar aplica la ori-ce universalitate de lucruri, totuși partea de profit a unui asociat se poate urmări de creditorii săi intru-cât prin aceasta nu se urmărește partea sa în averea socială ci numai partea sa de interese.*

2. *Asociații nu pot să-și asocieze persoane străine în societate fără învoirea coasociaților lor, de unde rezultă că asemenea substituire sau alipire de asociat nu poate avea loc nici prin expropriere.*

Ast-fel când creditorul unui coasociat urmărește și vinde partea de profit în asociațiune a aceluși asociat, acest creditor intră în drepturile coasociațului, debitor al său, la beneficiul asociației, însă administrația tovarășiei nu se schimbă, și coasociatul urmărit rămâne tot el tovarăș al coasociaților săi, și dacă asociația are de scop exploatarea unei moșii în arendă, tot el rămâne arendaș față de proprietarul moșiei, nu creditorul ce i-a urmărit și cumpărat partea sa din beneficiū.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de casa Ieschek et C-nie din Brăila, în contra sentinței tribunalului de Botoșani No. 35 de la 18 Maiu 1902, prin care se admite contestațiile făcute de d-nii Ion G. Ciolac, Samuel Schlesinger și Ilie G. Ciolac, la sequestrul aplicat de corpul portăreilor aceluși tribunal prin procesul-verbal No. 120/902 pe averea d-lui Ioan G. Ciolac, dupe cererea casei Ieschek & C-nie din Brăila și prin consecință se respinge cererea de vnzare, respingându-se tot-odată și cererea de escutare provisorie făcută de Ioan G. Ciolac;

Având în vedere concludsiunile orale și scrise ale părților, precum și actele invocate în instanță;

Având în vedere în fapt, că după cererea casei Ieschek & C-nie din Brăila și pe temeiul sentinței trib. Botoșani No. 5/901 investită cu formula escutorie, aplicându-se sequestru pe averea lui Ion G. Ciolac debitor al zisei case cu suma de 40530 lei și a cărui avere constă în drepturile sale de asociat al lui Samuel Schlesinger la exploatarea moșiilor Călugăreni și Cos-

tești, proprietate a lui Ilie Ciolac, atât acest din urmă cât și debitorul și asociatul său S. Schlesinger au făcut contestație la zisa urmărire, contestație admisă prin sentința apelată;

Având în vedere că după principiul general stabilit de art. 1718 C. civ. întregul patrimoniū al debitorului constituie gagiul comun al creditorilor săi;

Că, drepturile lui Ioan Ciolac în asociația de exploatare a moșiilor Călugăreni și Costești, constând în quantumul de 70% din profitul ce va rezulta din zisa exploatare, această parte de profit poate fi urmărită și vndută de creditorul său Ieschek, urmând bine înțeles ca adjudecatarul să nu primească sumele convenite lui Ioan Ciolac de cât în condițiunile asociațiunei;

Considerând că art. 1825 C. civ. și 491 Pr. civ., după care partea indivisă a unui comoștenitor s'au asociat, nu poate fi urmărită înaintea împărțelei, nu sunt aplicabile în specie, căci mai întâi aceste două dispozițiuni se referă la imobile, apoi admițându-se că s'ar aplica la ver-ce universalitate de bunuri, casa Ieschek nu urmărește partea lui Ioan Ciolac în averea socială, ci numai partea sa de interes, realizabilă conform clauselor contractului precum s'a spus mai sus;

Având în vedere că înaintea primei instanțe Ioan Ciolac s'a mărginit a tăgădui parte din datorie, chemând la interogator pe creditor pentru a stabili achitarea parțială a creanței, iar contestația sa a fost admisă pe temeiul neînfațișerei reprezentantului casei Ieschek et C-nie;

Că, în apel numitul prezentându-se în persoană, și lipsind Ioan Ciolac pentru a-și susține contestația, apelul casei Ieschek fiind întemeiat cată a fi admis conform art. 150 Pr. civ.

In cât privește contestația lui Ilie Ciolac și Samuel Schlesinger:

Considerând că pe lângă motivele de fond sus expuse, acești doi intimați n'au nici un interes a se opune la urmărirea exercitată de casa Ieschek asupra drepturilor lui Ioan Ciolac în exploatarea moșiilor Călugăreni și Costești;

Că, după art. 1519 C. civ. asociații nu pot să-și asocieze persoane străine în societate fără învoirea coasociaților lor, de unde rezultă că asemenea substituire sau alipire de asociat, nu poate avea loc nici prin expropriere, ast-fel că de și prin urmărirea exercitată de casa Ieschek adjudecatarul, va intra în drepturile lui Ioan Ciolac, la beneficiile exploatarei, totuși administrația nu se schimbă, și Ioan Ciolac rămâne atât arendaș principal al moșiilor față de proprietar, cât și coasociatul lui S. Schlesinger în exploatarea lor;

Considerând prin urmare că contestația lui Ioan Ciolac și Samuel Schlesinger cată a fi respinse și din lipsă de interes.

Apreciind și cheltuelile de judecată cerute de apelant.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier M. Suțu, primește apelul făcut de către casa Ieschek et C-nie din Brăila, reformă sentința trib. Botoșani No. 35 de la 18 Maiu 1902 și respinge contestațiile făcute de Ioan G. Ciolac, Ilie G. Ciolac și Samuel Schlesinger la sequestru aplicat după cererea apelantei casei (ss) I. I. Vrânceanu M. Suțu, D. Porfiriu, Al. G. Hinna, T. Crivăț

JUDECĂTORIA OCOLULUI BECHET, jud. Doljiu

Audiența de la 9 Ianuarie 1903

Niță G. Dumitrașcu, contestație la executarea mandatului de executare

Cartea de judecată No. 42

Executarea unei hotăriri penale. — Contestație la executare. — Dacă procedura penală prevede această contestație. — Motivul pentru care jurisprudența o admite. — Neîndeplinirea procedurii. — Dacă pentru alte motive se poate face. — (Art. 32 din Codul penal).

Contestația la executare nu e prevăzută de procedura penală, însă jurisprudența o admite de câte ori se constată că procedura nu a fost bine îndeplinită. O contestație la executare întemeiată pe alte motive nu poate fi primită, fie că ar veni din partea condamnatului, fie că ar veni din partea terților.

Ast-fel, când un individ a fost achitat de tribunal și în urmă, pentru același fapt pentru care fusese achitat, a fost condamnat de judecătorul de ocol, densusul nu poate face contestație la executarea hotărârii judecătorului de ocol pe motiv că fusese deja achitat de acest fapt mai dinainte de către tribunal.

De altminterale această contrarierate de hotărâri nu i se poate imputa de cât lui, întru cât a omis să arate judecătoriei de ocol că a mai fost o dată judecat pentru același fapt și achitat.

Judecata,

Asupra contestațiunei de față ;

Ascultând pe apărătorul contestatorului în susținerile sale și văzând actele depuse de contestator odată cu contestația sa;

Având în vedere că contestatorul învoacă ca motiv al contestațiunei, împrejurarea că mai înainte de a se pronunța de această judecătorie hotărârea condamnătoare pusă în executare, el a fost judecat pentru același fapt și achitat de tribunalul Doljiu, secția comercială și de notariat, prin sentința No. 279/902, rămasă definitivă ;

Că ast-fel fiind faptele, e cestiunea de a se sci dacă această achitare a tribunalului, poate fi invocată astă-zî pe calea contestațiunei ;

Având în vedere că de și contestația la executare nu e prevăzută de procedura penală, totuși jurisprudența o admite de câte ori se constată că procedura nu a fost bine îndeplinită față de inculpat. (Vezi I. Ionescu-Dolj. Asupra art. 32 Cod. penal. considerațiuni publicate în *Curierul Judiciar* No. 83/902, și D. Chebapci. Procedura civilă, vol. II, pag. 119) : că contestațiunea întemeiată pe alte motive, nu poate fi primită, fie că ar veni din partea condamnatului, fie că ar veni din partea terților ; că această părere e întemeiată în rațiune, căci, în ce privește pe condamnat, el n'ar putea fi vătămat de cât prin neregularitatea procedurii de comunicarea citațiunilor ori a hotărârilor, cas în care i e deschisă calea contestațiunei ; în ce privește pe terții, și de asemenea nu pot fi nici-odată vătămați, fiind reprezentați de Ministerul public, reprezentant al societății întregi ;

Că dacă astă-zî contestatorul e urmărit să execute o pedeapsă dată asupra unui fapt pe care o altă instanță, în speță tribunalul, l'a declarat inexistent, aceasta e din culpa sa, căci cu ocaziunea cercetării faptului de judecătorie, în deosebire la judecarea opozițiunei, 23 August 1902, când s'a prezentat în instanță, n'a invocat hotărârea pronunțată anterior de către tribunal ;

Că, față de cele expuse, contestațiunea făcută pe motivul invocat de contestator, e inadmisibilă și urmează a se respinge.

Pentru aceste motive respinge, etc.

Jude (s) C. R. Marinescu.

Adnotație. — Codul de procedură penală nu reglementează materia contestațiunii, dar aceasta nu împiedică ca ea să fie admisă și în penal, după cum foarte bine observă D-l Ionescu-Dolj în excelentul său comentariu relativ la art. 32 C. p., publicat în coloanele acestei reviste (1).

Existența acestei căi extraordinare de atac a unei hotărâri e, prin urmare, în afară de îndoială și de aceea și jurisprudența o admite fără discu-

țiune. Ast-fel s'a decis că o hotărâre e susceptibilă de opozițiune sau contestațiune, când se execută în mod eronat sau abuziv. În acest cas, contestațiunea trebuie făcută înaintea judecătorului care a pronunțat hotărârea (2). De asemenea, condamnatul are dreptul de a face contestațiune, când există în contra sa două sau mai multe hotărâri, fără să se fi făcut aplicațiunea art. 40 C. P. (3).

Totuș, contestațiunea nu trebuie confundată cu opozițiunea propriu zisă, căci densusa e o cale extra-ordinară, pe când aceasta din urmă o cale ordinară, și de aceea une-ori usezi de calea contestațiunei, spre a putea, apoi, face opozițiune (4). Așa, deși hotărârea a rămas definitivă, poți face contestație pe motiv că n'ai fost bine citat, în cât anulându-se actele de urmărire, ești considerat ca în termen pentru a face opozițiune sau apel, dacă comunicarea e vițioasă. (5).

În ce privește autoritatea lucrului judecat, această excepțiune poate fi propusă în ori-ce materie, chiar de ar fi privitoare la ordinea publică, pentru că tocmai aceasta e interesată la stabilitatea judecăților. Totuș, această excepție nu poate fi invocată de cât de partea care a figurat în proces sau de moștenitorii ei, nu și de judecătorii din oficiu, pentru că autoritatea lucrului judecat în civil constituie, în același timp, un mijloc de fapt și de drept, la care partea poate renunța expres sau tacit, nepropunând-o dinaintea judecătorului de fond (6).

De asemenea, în civil, nici prescripția nu poate fi invocată din oficiu (art. 1841 C. civ.), sau a fi propusă, de-a-dreptul, în casație. Totuș, autoritatea lucrului judecat poate fi invocată din oficiu, când legea nu admite consimțimântul părților, cum e în cas de separațiune de patrimonii (art. 1258 C. civ.).

Din contră, în penal autoritatea lucrului judecat ca și prescripția, e de ordine publică, așa că poate fi invocată de judecătorii din oficiu, sau a fi propusă, pentru prima oară, în casație (7). În penal, prin urmare, nu se poate renunța la autoritatea lucrului judecat, de unde și consecința că un acuzat nu poate renunța la absolvirea sa, conform maximei *Nemo aulitur perire volens* (8).

În penal, excepțiunea lucrului judecat formează

(2) Cas. II, No. 225/84.

(3) Cas. II, No. 24/74.

(4) V. articolul nostru din *Curierul Judiciar*, No. 17/903, p. 14, No. 4 și articolul d lui Ionescu Dolj sus citat.

(5) C. Buc., I, No. 1337/902. *Curierul Judiciar*, No. 17/903 cu adnotația noastră.

(6) Cas. I, Bulet. pe 1900, p. 836.

(7) D. Alexandresco, VII, p. 454 și 455.

(8) D. Alexandresco, VII, p. 631. — Merlin, *Chose Jugée*, § 20, No. 2. — Faustin Hélie, II, 986.

(1) *Curierul Judiciar*, No. 83/902.

o chestiune prejudicială în acest sens că ea trebuie examinată înaintea oricărei chestiuni de formă sau fond, căci ea are de scop să se declare acțiunea stinsă⁽⁹⁾. Totuș, excepțiunea de incompetență va trebui examinată înaintea chestiunii autorității lucrului judecat, pentru că, altmintrelea, chestiunea competenței ar fi prejudecată prin aceea a lucrului judecat⁽¹⁰⁾.

Autoritatea lucrului judecat fiind de ordine publică, poate fi ridicată și de ministerul public.

Am văzut că admisibilitatea contestației e în afară de discuțiune. În ce termen va putea însă fi ea exercitată? În lipsa unui termen defixt de lege, trebuie să admitem că timp de treizeci ani⁽¹¹⁾.

Să venim acum la specia ce adnotăm.

Un inculpat dat în judecată și achitat pentru un fapt, e dat din nou în judecată și condamnat pentru același fapt. Întrebare: se poate invoca pe cale de contestație autoritatea lucrului judecat? Judecătorul ocolului Bechet a răspuns, cu mult temei, în mod negativ, arătând că contestația nu poate fi admisă pe alt motiv de cât că procedura n'a fost bine îndeplinită; că, dacă totuș inculpatul a fost condamnat, aceasta provine din culpa sa, întru-cât n'a invocat hotărîrea anterioară ce-l achita pentru acelaș fapt.

Necontestat, motivul invocat de judecător e inexact în drept, căci contestația nu poate fi limitată numai la neregularitățile de procedură, de oare-ce am văzut că se poate face contestație la executare cu scop de a se cere contopirea pedepselor.

Cum executările le face parchetul la tribunale și curți, contestațiile trebuiesc îndreptate acolo, și numai în cas când condamnatul nu e satisfăcut cu soluțiunea dată de parchet, afacerea luând un caracter contencios, condamnatul trebuie să recurgă la tribunalul a căreia sentință s'a executat.

Dacă condamnățiunea emană de la o curte cu jurați, orî-ce nemulțumire a condamnatului relativ la modul executării, se va judeca de către judecătorii curții cu jurați de unde emană decisiunea.

Dacă curtea e închisă, cererea condamnatului trebuie îndreptată la camera de punere sub acuzare respectivă. Totuș, în cas de urgență, când e pericol în întârziere și nu e timp să se aștepte sesiunea curții cu jurați, se admite că instanța corecțională permanentă, adică tribunalul locului unde e deținut condamnatul, e competent să judece contestația. Acest tribunal, în o atare circumstanță, e competent să se pronunțe chiar în privința modului cum trebuie să se execute decisiunea curții.

Când decisiunea e a unei curți de apel, contestațiunea se va judeca de curte. Același drept îl au și judecătorii de ocol, în un atare cas⁽¹²⁾.

Din cele-ce preced, rezultă că incidentele ridicate de condamnat relativ la executare numai atunci sunt de competența instanțelor de judecată, când îmbracă un caracter contencios; altmintrelea ministerul public rămâne competent să hotărască cum are să se facă executarea.

Față de cele-ce preced, rămâne dar bine stabilită că contestația, în penal, se poate întemeia și pe alte motive de cât contestația civilă explicată așa de bine de regretatul D. Kebapci în cursul său de procedură⁽¹³⁾. Nu se poate, prin urmare, limita contestația numai la cele două cazuri arătate de acest autor: a) când n'a fost regulat chemat sau când hotărîrea nu s'a comunicat bine; b) când dispozițiunea hotărîrii a fost executată înainte, fie după ce hotărîrea a rămas definitivă.

Violarea regulei că autoritatea lucrului judecat e de ordine publică, așa că trebuie invocată din oficiu, poate forma un motiv de recurs. În acest sens, citez un considerant al unei decisii a casei franceze, dinaintea căreia s'a prezentat un cas identic: «Attendu qu'il résulte de l'examen des pièces qu'il existe un arrêt... qui a ordonné la mise en liberté du prévenu, arrêt qui n'a été attaqué par aucune voie; que Jean Riva, ainsi jugé définitivement, n'a pu être remis en jugement sur le même fait, et que l'arrêt rendu contre lui le 30 Avril 1806, contre lequel s'est pourvu le procureur général, renferme un excès de pouvoir...»⁽¹⁴⁾.

După cum vedem, recursul l'a făcut chiar ministerul public, nu condamnatul.

Fără să fie nevoie de multă bună-voință, socotesc că în casul când termenul de recurs a expirat, condamnatul ar putea totuș usa de calea contestației. În adevăr, dacă el ar fi fost condamnat prin ambele hotărîri, ar fi putut invoca violarea art. 40 C. p. De ce atunci să nu aibă acest drept când una din hotărîri îl achită pentru acelaș fapt? Recunosc însă că e mai regulată calea recursului, dar pentru a evita executarea unei persoane achitate, dar în urmă condamnate pentru acelaș fapt, e bine să considerăm contestația ca un mijloc mai larg, ca o cale de natură a înălțura orî-ce conflict relativ la executarea unei hotărîri.

În casul de față, prin urmare, avem două hotărîri contradicătoare, așa că după art. 36, al. 4 L. C. cas., se va putea face recurs. Acest

⁽⁹⁾ Faustin Hélie, II, 987.

⁽¹⁰⁾ D. Alexandresco. VII. p. 631.

⁽¹¹⁾ E. Glasson, Précis de Pr. civ., II, Cap. Tierce opposition.

⁽¹²⁾ Garraud, II, 479, sqq; V. și Codul nostru penal, p. 63.

⁽¹³⁾ Kebapci II, 116, 140 și 162.

⁽¹⁴⁾ Faustin Hélie, II, 986.

text însă a fost abrogat de art. 289 Pr. civ. care deschide calea revisuirii pentru înlăturarea contradicției dintre două hotăriri ce emană de la aceeași instanță, rezervând calea recursului numai atunci când hotăririle contradicțoare vin de la instanțe diferite,—distincțiune ce rezultă din explicațiunile date de d-l Disescu (V. M. Of., No. 281, p. 940).

În specia noastră, prin urmare, numai calea recursului ar fi putut împiedica conflictul ce există între cartea de judecată și sentința tribunalului (15).

În definitiv, cartea de judecată e juridică, și de aceea nu putem de cât să aprobăm soluțiunea consacrată de judecătorul ocolului Bechet.

Ștefan Scriban

Art. 74 și 94 din legea judecătorilor de pace

În *Curierul judiciar* cu data de 2 Martie a. c., d-l Ștefan Scriban, adnotează o deciziune a Curții de apel din București, secția I, care stabilește că în materie penală, comunicarea hotărârii condamnatoare trebuie făcută în copie, iar nu în extract și apără cu un vădit interes, greșile judecătorilor de pace, care sunt destul de împovărate, spre a fi cruțate de comunicare în copie. Și aceasta o face nu bazat pe vr'un text de lege, ci pe umanitate.

Sunt departe de a contesta meritele d-lui adnotator, care în nenumărate rânduri ne-a dat ocazia să citim justele aprecieri ale omului de drept; cea ce însă îmi propun este ca punând la îndoială convingerile d-sale, să vii cu texte de lege spre a sprijini teza ce și-a propus, iar nu prin sentimente de umanitate și aceasta nu din invidie sau interes personal, cât pentru a nu lăsa să se strecoare o eroare, care ar putea să serve de bazăunora.

Nu voi avea nimic de zis în privința hotărârilor penale date de tribunalele ordinare și găsesc, împreună cu d-nul Scriban, că hotărârea Curții de apel este foarte justă față de art. 171 și 183 Pr. c. p.; cea ce voi avea de zis, este privitor la judecătorii de pace și în special la legea lor specială, pe care d-nul Scriban o găsește incompletă.

Iată ce zice d-nul adnotator:

«După art. 74 l. j. p. termenul opoziției curge de la comunicarea cărții de judecată. De și textul nu o spune, necontestat, însă, că și aici nu va fi suficient un simplu extract căci, în acest caz nu s'a comunicat cartea de judecată, cum cere textul.

«În acest caz, chiar dacă am considera dispozițiunea art. 74 ca incompletă, încă recurgând la dreptul comun, trebuie să admitem soluțiunea consacrată de art. 183 Pr. p.»

Să fie oare adevărat că legea judecătorilor de

pace este incompletă și ca atare, cărțile de judecată trebuie comunicate în copie iar nu în extract?

Eu cred că d-l Scriban se înșală dacă își menține această convingere, căci n'are de cât să citească și să combine art. 74 cu 94 din l. j. p. și va vedea că judecătorii de ocol au modul lor de a comunica cărțile condamnatoare, cu totul aparte de cele prevăzute de dreptul comun, și acest mod este comunicarea prin *extract*.

Iată ce zice art. 94: «Cărțile de judecată corecțională sau polițienească se vor comunica în *extract*...».

Mai poate exista îndoială, față de un text așa de categoric, că legea judecătorilor este incompletă?

Eu cred că nu. Deci pentru a se comunica, în mod valabil cartea de judecată condamnatoare celui condamnat, nu este nevoie de a i se comunica în copie, căci este suficient comunicarea prin *extract* (art. 94). Hotărârea Curții de apel, privește numai sentințele penale ale tribunalelor ordinare, iar nu și cărțile de judecată ale judecătorilor de pace, care trebuie să se conducă de legea lor specială.

I. Mănescu
Magistrat

BIBLIOGRAFII

A apărut Tabla de materii a vol. VII:

MIN

Tratatul de Drept civil al d-lui D. Alexandresco

Cei cari au cumpărat vol. VII de la redacțiunea acestui ziar, vor bine-voi a cere și Tabla de materii, adresându-se d-lui Codreanu, care o va expedia fără nici o altă plată.

O colecțiune completă a operei d-lui Alexandresco, vol. I—VII inclusiv și Tratatul în limba franceză se poate obține cu bani gata pe prețul de la 180 lei în sus.

Amatorii vor adresa ofertele d-lui Codreanu la Redacția acestui ziar, până la 25 cor.

Colecțiunea se va obține de persoana care va oferi cel mai mare preț. Dintre cei cu prețuri egale se va da preferință celui mai vechi abonat.

A apărut: **CODUL PENAL**, Codul Justiției Militare Codul Justiției Marine, Codul Silvic, adnotate de **Jurisprudența motivată**, a Tribunalelor, Curților de apel și a Casației, precedate de un **Index Alfabetic** și urmate de: **Convențiunile de extradare și de dispozițiunile penale**, din legile și regulamentele uzuale de **C. HAMANGIU** și **N. M. SOTIR**.

Prețul: 6 lei broșat; 7 lei legat în pânză. De vânzare la Redacția acestui ziar. Se expediază contra valoare, plus porto, în timbre sau mandat poștal.

Incasatorul nostru voiajor d-l **Riveanu** fiind plecat în Moldova după încasările ziarului, rugăm pe onorații noștri abonați a ține seamă de sacrificiile ce ne impunem și a'i da tot concursul pentru a putea încasa abonamentele datorite. Acei cari se pun în curent cu plata, rugăm a ne avisa pentru a le putea trimite tabla de materii pe 1902, care repetăm, nu o trimitem, de cât numai celor ce sunt în curent cu plata abonamentului.

Abonamentele se pot trimite și prin mandat poștal numai pe adresa d-lui **CODREANU**, Redactor Administrator și Proprietar al ziarului.

(15) T. Crépon, Pourvoi en cassation, III, 461 sq.